

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
BROJ: 33 0 P 003655 25 Gž
Tuzla, 17.06.2025. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Amele Delić kao predsjednika vijeća, Alena Žabića i Edina Buljubašića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja 1. A.G. iz Ž., ul. ..., 2. J.G., iz Ž., ul. ..., zastupani po punomoćniku Samiji Hasanagić, advokatu iz Tuzle, protiv tuženih 1. M.Dž., zastupana po privremenom zastupniku Zlatanu Bektiću, advokatu iz Živinica - dalje prvotužena, 2. Š.K., zastupan po punomoćniku Mirnesu Ajanoviću, advokatu iz Tuzle, dalje – drugotuženi radi utvrđivanja, vrijednost spora 35.000,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Živinicama broj 33 0 P 003655 22 P 2 od 07.10.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 17.06.2025. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda u stavu I i dijelu stava II kojim su obavezani tužitelji na naknadu troškova postupka i dijelu kojim je odbijen njihov zahtjev za naknadu troškova postupka, potvrđuje.

Odbija se zahtjev drugotuženog za naknadu troškova žalbenog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom I izreke prvostepene presude odbijeni su tužbeni zahtjevi koji glase:

„Utvrdjuje se da je pravno ništav ugovor o poklonu zaključen 15. aprila 1983. godine između M.G. (rođ. S.) iz Ž. kao poklonodavca i M.Dž. (rođ. G.) u dijelu iznad 1/2.

Utvrdjuje se da je ugovor o kupoprodaji, zaključen 31.10.1996. godine u Ž. između M.G. (rođ. S.) i M.Dž. (rođ. G.) kao prodavaca i Š.K. (sin Dž.) iz Ž., na radu u Š. kao kupca, a koji je ovjeren kod Osnovnog suda u Živinicama dana 02.11.1996. godine pod brojem Ov-15553/96 u dijelu kojim je prvotužena nezakonito raspolagala, a koji dio iznosi 1/2 nekretnina označenih kao kč. broj 2084 ..., u naravi kuća i zgrada, površine 107 m² i dvorište površine 299 m², ukupno 460 m², a što je upisano u pl. broj 662 KO ..., po starom premjeru navedene nekretnine označene su kao kč. broj 1311/1, a upisane u zk. ul. broj 935 KO ..., u naravi dvorište, kuća i zgrada ukupne površine 406 m², ništav pravni posao u dijelu iznad 1/2.

Saglasno prednjim utvrđenjima prvotužena je dužna priznati, a drugotuženi je dužan priznati i trpjeti da se u katastarskom operatu i zemljišnoj knjizi izvrši promjena stanja upisa posjeda i vlasništva na naprijed navedenim nekretninama i to na način da će drugotuženi u

katastru i zemljišnoj knjizi biti upisan sa 1/2 prava na posjed i vlasništvo dok će prvotужitelj A.G. i drugotужitelj J.G. na navedenim nekretninama biti upisani, sa pravom posjeda u katastarskom operatu u dijelu od po 1/4 i sa pravom vlasništva u zemljišnoj knjizi u dijelu od po 1/4.

Drugotужeni je dužan da tužiocima preda u posjed i mirno raspolaganje po 1/4, odnosno ukupno 1/2 opisanih nekretnina, sve u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude.“

Stavom II izreke obavezani su tužitelji da drugotужenom nadoknade troškove parničnog postupka u iznosu od po 3.077,50 KM, u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude.

Odbijen je zahtjev drugotужenog za nadoknadu troškova parničnog postupka preko dosuđenog do potraživanog iznosa i to za iznos od 1.531,00 KM.

Odbijen je zahtjev tužitelja za nadoknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 17.765,76 KM.

Protiv navedene presude žalbu su izjavili tužitelji zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava sa prijedlogom kao u žalbi.

U odgovoru na žalbu tuženi predlažu da drugostepeni sud žalbu tužitelja odbije u cijelosti i potvrdi prvostepenu presudu u korist drugotужenog Šemse Križevac. Potražuje troškove za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 1080,00 KM.

Ispitujući prvostepenu presudu u granicama razloga iznesenih u žalbi i razloga iz člana 221. i 236. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 - u daljem tekstu skraćeno: ZPP), ovaj sud je odlučio da žalba nije osnovana iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa i razloga pobijane presude slijedi:

- da je prvotужena sestra prvotужitelja, a tetka drugotужitelja J.G.,
- da je M.G. majka prvotужitelja i prvotужene i nena tužitelja J.G.,
- da je dana je 15.04.1983. godine u Živinicama između M.G. kao poklonodavca i prvotужene M.Dž. kao poklonoprimca zaključen je darovni ugovor koji je ovjeren kod Odjeljenja Opštinskog suda u Živinicama pod brojem Ov.386/83 kojim ugovorom je poklonodavac poklonila poklonoprimcu 1/2 svojih nekretnina koje su bile upisane u pl. broj 662 KO ... i zk. ul. broj 935 KO ...,
- da je na drugoj polovini M.G. ostala upisana kao posjednik sa dijelom 1/1 i suvlasnik sa dijelom od 1/2,
- da su dana 31.10.1996. godine prvotужena i M.G. kao prodavci zaključili kupoprodajni ugovor sa drugotужenim Š.K. i da je predmet ugovora nekretnina označena kao k.č. broj 2084 zvana ..., kuća i zgrada u površini od 107 m2 i dvorište površine 299 m2, upisana u pl. broj 662 KO

..., odnosno po starom premjeru k.č. broj 1311/1 dvorište kuća i zgrada površine 406 m² i k.č. 1315/5 dvorište "autobaza" površine 156 m² upisan u z.k. ul. broj 935 KO ..., a koji ugovor je ovjeren pred Osnovnim sudom u Živinicama dana 02.11.1996. godine pod brojem OV-1553/96 na osnovu kojeg ugovora je drugotuženi upisan kao posjednik i vlasnik predmetnih nekretnina.

Tužitelji su tokom postupka tvrdili da je M.G. prodala 1/2 navedenih nekretnina, dok je drugu polovinu prodala prvotužena koja nije bila vlasnik niti posjednik na tim nekretninama. Naveli su da je drugotuženi kupio svega 1/2 nekretnina iz ugovora, a drugu polovinu nije mogao kupiti od prvotužene jer ona nije bila vlasnik niti posjednik. Iz navedenih razloga tužitelji smatraju da je ugovor o kupoprodaji od 31.10.1996. godine ništav iznad 1/2 raspolaganja nekretninama iz ugovora, ali je u istom omjeru ništav i upis drugotuženog kao posjednika i vlasnika na cjelokupnim nekretninama.

U postupku pred prvostepenim sudom nisu učinjene povrede postupka iz člana 209. ZPP, na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Neosnovani su navodi tužitelja o povredi odredaba člana 8. ZPP jer suprotno navodima žalbe sud je pravilno cijenio provedene dokaze dovodeći ih u međusobnu vezu, a u pobijanoj presudi dao jasne i neprotivriječne razloge o odlučnim činjenicama (član 191. stav 4. ZPP).

Neosnovani su opširni navodi žalbe kojima se dovodi u pitanje nalaz i mišljenje vještaka, kao i sadržaj i obim raspolaganja prvotužene kao poklonodavca i drugotužene kao poklonoprimca, odnosno kada osporava raspolaganja M.G. i Dž.M. iznad dijela od 1/2, prema drugotuženom Š.K..

Žalba u cijelosti zanemaruje da je ugovrom o poklonu M.G. raspolagla 1/2 nekretnina u njenom vlasništvu u korist drugotužene, da su predmetne nekretnosti označene po starom premjeru kao k.č. broj 1311/1, (novi premjer k.č. 2084) i k.č. broj 1315/5, (novi premjer 1355/5 dio) u zemljišnoj knjizi prije zaključenja ugovora o poklonu bile evidentirane kao vlasništvo M.G. rođene S. sa dijelom 1/1, a koje je stekla na osnovu diobnog ugovora od 15.04.1957. godine. Navedenu činjenicu potvrdio je i vještak geometar Ismet Butković prilikom izrade nalaza i mišljenja od 04.07.2023. godine, o čemu je na ročištu za glavnu raspravu od 23.05.2024. godine dao i pojašnjenja kojima punomoćnik tužitelja nije prigovarao. Također, neosnovano je i žalbeno polemisanje tužitelja kojim ističu da drugotužena nije mogla raspolagati dijelom od 1/2 predmetnih nekretninama, jer se nikada na osnovu navedenog ugovora o poklonu nije upisala kao posjednik u katastru nekretnina, kada se ima u vidu da je drugotužena na osnovu navedenog ugovora o poklonu u zemljišnim knjigama bila upisana kao suvlasnik predmetnih nekretnina sa dijelom 1/2, na osnovu čega je imala ovlaštene raspolagati dijelom od 1/2 predmetnih nekretnina i iste u tom obimu predati u posjed drugotuženom kao kupcu. Također, žalba zanemaruje da iz sadržine ugovora o kupoprodaji ovjeren pred Osnovnim sudom u Živinicama dana 02.11.1996.

godine pod brojem OV-1553/96 zaključenog između M.G. i M.Dž. kao prodavaca i Š.K. da se M.G. saglasila da se na osnovu navedenog ugovora drugotuženi upiše kao vlasnik i posjednik sa dijelom 1/1, čime je izrazila svoju volje da u cijelosti proda predmetne nekretnine drugotuženom.

Neosnovani su žalbeni navodi tužitelja da prvostepeni sud nije uopšte cijenio iskaz svjedoka V.J. iz čijeg iskaza, se prema navodima žalbe može zaključiti da je drugotuženi prije zaključivanja ugovora o kupoprodaji od 02.11.1996. godine, znao da postoji spor između prodavateljica i tužitelja .

U vezi pravne valjanosti ugovora o kupoprodaji, prvostepeni sud je pravilno cijenio da se drugotuženi koji je kupio predmetne nekretnine mogao pouzdati u tačnost evidencija nekretninama u kojima su bile upisane M.Dž. i M.G., pa samim tim ne postoji ni njegova nesavjesnost, dok je cijeneći iskaz svjedoka V.J. prvostepeni sud naveo da je svjedok čuo da je M.G. dala svojoj kćerki dio od 1/2, ali mu to nije lično poznato, te je naveo da zna da je Š.K. kupio tu kuću, međutim mu nije bilo jasno kako tužena M.Dž. može prodati bratovu kuću, pa se osnovu navedenog iskaza ne može izvesti zaključak o nesavjesnosti drugotuženg, a kako to žalba pogrešno rezonuje.

Neosnovanim žalbenim navodima, da prvostepeni sud nije pravilno cijenio iskaz tužitelja i svjedoka, ne može se dovesti u pitanje pravilan zaključak prvostepenog suda da tužitelj A.G. nije dokazao da je izgradio predmetni objekat, osim što je kuću proširio i izgradio poslovni prostor, a posebno kada se ima u vidu da je u ranijem predmetu broj: P - 46/92 odbijen tužbeni zahtjev tužitelja A.G. protiv tuženih M.G. i M.Dž., kojim je tražio da se utvrdi da je ličnim radom i vlastitim sredstvima po prethodnom dogovoru sa M.G. izgradio porodičnu stambenu zgradu sa poslovnim prostorom i da je njegov udio u ovoj kući 10/12.

Slijedom navedenog pravilno je postupio prvostepeni sud kada je odbio tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje ništavosti predmetnih ugovora, jer tužitelji nisu naveli činjenice koje bi ukazivale da su ugovor o poklonu od 15.04.1983. godine i ugovor o kupoprodaji ovjeren pred Osnovnim sudom u Živinicama dana 02.11.1996. godine pod brojem OV-1553/96, ništavi.

Neosnovano se žalbom tužitelja pobija i odluka o troškovima parničnog postupka kojima su obavezani tužitelji da drugotuženom naknade troškove postupka.

Naime, tužitelji su u cijelosti izgubili spor dok je drugotuženi u cijelosti uspio u sporu, pa je pravilno postupio prvostepeni sud kada je na osnovu odredbe člana 383., 386. stav 1., 387., 395. u vezi sa članom 396. ZPP, Tarifnog broja 1. i 2. Zakona o sudskim taksama TK (Službene novine TK, broj 4/16-prečišćeni tekst) i člana 12., 13., 26. i 31. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata (Službene novine FBiH, br. 22/04 i 24/04), imajući u vidu vrijednost spora predmeta, obavezao tužitelje da drugotuženom nadoknade opredjeljene troškove parničnog

postupka u iznosu od po 3.077,50 KM, jer su tokom postupka drugotuženog zastupali kvalifikovani punomoćnici. Pri tome, osnovanost njegovog zahtjeva ne može dovesti u pitanje žalbenim navodima tužitelja da je drugotuženog zastupalo više različitih punomoćnika, te da je drugotuženom sud trebao priznati samo troškove za zastupanje po punomoćniku koji ga je posljednji zastupao u predmetnoj parnici, a na čemu žalba tužitelja neosnovano insistira.

Kako ne stoje razlozi žalbe, kao ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je žalbu odbiti i prvostepenu presudu u stavu I i dijelu stava II kojim su obavezani tužitelji na naknadu troškova parničnog postupka i dijelu kojim je odbijen njihov zahtjev za naknadu troškova postupka, potvrditi kao pravilnu i zakonitu primjenom odredbe člana 226. i 235. tačka 2. ZPP., dok je u dijelu stava II kojim je odbijen zahtjev drugotuženog za naknadu troškova postupka u iznosu od 1.153,00KM prvostepena presuda zbog izostanka žalbe ostala neizmjenjena u skladu sa članom 221. ZPP.

Kako odgovor na žalbu ne predstavlja potreban trošak to je valjalo odbiti drugotuženog za naknadu troškova na ime sastava odgovora na žalbu, kako je to i sadržano u stavu drugom izreke ove, drugostepene presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Amela Delić, s.r.